



Frank Tallis  
SMRT  
VO VIEDNI

INAQUE.sk



Copyright © Frank Tallis, 2005

Translation © Lena Tomaskovicsová 2015

Slovak edition © Inaque.sk 2015

ISBN 978-80-89737-17-8

ISBN E-BOOK 978-80-89737-22-2

FRANK TALLIS

# SMRŤ VO VIEDNI

*Prvý prípad Maxa Liebermanna*

*z angličtiny preložila  
Lena Tomaskovicsová*

INAQUE.SK

2015



Časť prvá

# BOH BÚROK



[1] *V ten deň bola veľká búrka. Dobre sa naň pamätám, pretože môj otec – Mendel Liebermann – navrhol, aby sme sa stretli v Imperiáli na kávu. Mal som silné podozrenie, že má v úmysle niečo mi oznámiť...*

Vírivá masa čiernych oblakov sa vzniesla spoza Opery ako siričitý dym a prach zo sopky, čo práve vybuchla. Jej veľkosť hrozila skazou – epickou katastrofou porovnateľnou s výbuchom sopky v Pompejách. Okolité budovy zožltli v zvláštnom jantárovom svetle. Dekoratívne sochy krčiace sa na strechách – klasické postavy a víťazoslávne orly – vyzerali, akoby boli vytesané zo síry. Blesk preťal oblak ako rieka roztaveného železa. Zem sa zatriasla a vzduch sa chvel, hoci stále nepršalo. Prichádzajúca búrka si šetrila sily – zbierala moc v prípravách na apokalyptickú povodeň.

Liebermann sa prebudil zo snenia, keď električka zazvonila a vytlačila z koľají konské povozy.

Liebermann premýšľal, prečo ho chce jeho otec vidieť. Nešlo o to, že by sa nestretávali; často spolu chodili na kávu. Zarážalo ho niečo na spôsobe, akým ho na stretnutie zavolať. Mendelov hlas bol zvláštne neprirodzený – ostrý a dvojznačný. Okrem toho bola jeho nonšalantnosť nepresvedčivá, z čoho Liebermann usudzoval, že skrýva iný – či azda nevedomý motív. Ale čo by to mohlo byť?

Električka spomalila medzi množstvom vozidiel na Kärntnerringu a Liebermann vyskočil skôr, ako zastavila na zastávke. Zdvihol si golier kabátu z astrachánu pred vetrom a ponáhľal sa do kaviarne.

Nápriek tomu, že už bolo po čase obeda, v Imperiáli to vrelo. Časníci sa so striebornými táckami nad hlavou preplietali pomedzi preplnené stoly a vzduch naplňali živé rozhovory. V zadnej časti kaviarne hral klavirista Chopinovu mazúrku. Liebermann si utrel okuliare vreckovkou a zavesil kabát na stojan.

„Dobrý deň, Herr doktor.“

Liebermann hlas spoznal a bez toho, aby sa otočil, povedal: „Dobrý deň, Bruno. Verím, že sa máte dobre.“

„Mám, pane. Mám sa veľmi dobre.“

Keď sa Liebermann otočil, čašník pokračoval: „Podte ta-diaľto, pane. Váš otec je už tu.“

Bruno pokývol hlavou a viedol Liebermanna cez preplne-nú miestnosť. Prišli k stolu, ktorý bol takmer úplne vzađu, kde sa Mendel skrýval za husto potlačenými stranami *Wie-ner Zeitung*.

„Herr Liebermann?“ povedal Bruno. Mendel poskladal noviny. Bol zavalitý s hustou bradou a obočím. Na tvári mal takmer prísny výraz, ktorý však zmäkčovala sieť vrások od smiechu. Čašník dodal: „Váš syn.“

„Ach, Maxim!“ povedal starý muž. „Tak tu si!“ V jeho hla-se bolo podráždenie, akoby ho nechal čakať.

Po chvíľkovom váhaní Liebermann odpovedal: „Však som prišiel skôr, otec.“

Mendel sa pozrel na svoje vreckové hodinky.

„Áno, prišiel si. No tak, posad' sa, sadni si. Pre mňa ešte jednu *Pharisär* a... pre Maxa?“ Pokývol na svojho syna, aby si objednal.

„Jednu *Schwarzer*, prosím, Bruno.“

Čašník sa mierne poklonil a odišiel.

„Tak,“ začal Mendel. „Ako sa máš, chlapče?“

„Veľmi dobre, otec.“

„Vyzerá to tak, že si pochudol.“

„Naozaj?“

„Áno.“

„Nevšimol som si.“

„Jedávaš poriadne?“

Liebermann sa zasmial: „Veľmi dobre, keď sa dá. A ako sa máš ty, otec?“

Mendel sa uškrnul: „Ach! Sú dni dobré a sú dni zlé, vieš, ako to chodí. Chodím k tomu špecialistovi, čo si mi ho od-poručil, Pintschovi. A myslím, že sa to zlepšuje. Ale chrbát na tom nie je najlepšie.“

„To nerád počujem.“

Mendel poznámku svojho syna odbavil kývnutím ruky.

„Dáš si niečo na jedenie?“ Mendel posunul jedálny lístok cez stôl. „Vyzeráš, že to potrebuješ. Ja si dám *Topfenstrudel*.“

Liebermann sa začítal do dlhého zoznamu koláčov: *Apfeltorte, Cremeschnitte, Truffeltorte, Apfelstrudel*. Zaberal niekoľko strán.

„Pozdravuje ťa matka,“ povedal Mendel, „a pýta sa, kedy ťa znova uvidíme.“ Na tvári mal výraz ľútosti hraničiacej s výčitkou.

„Je mi to ľúto, otec,“ povedal Liebermann. „Som veľmi zaprepáždený. Mám veľmi veľa pacientov... Odkáž mame, že sa budem snažiť prísť budúci týždeň. Možno v piatok?“

„Tak to musíš prísť na večeru.“

„Áno,“ odpovedal Liebermann a náhle si uvedomil, že sa zaviazal viac, ako naozaj chcel. „Áno. Ďakujem.“ Pozrel sa znovu do jedálneho lístka: *Dobostorte, Gugelhupf, Linzertorte*. Chopinova mazúrka doznela hlasným nízkym tónom a kaviarenské publikum odmenilo klaviristu potleskom. Povzbudený zahral nablýskané *arpeggio* vo vysokých tónoch, ktorými uviedol melódiu obľúbeného valčíka. Skupinka ľudí sediaci pri okne sa znovu s nadšením roztlieskala.

Bruno sa vrátil s kávami a čakal na objednávky s ceruzkou a notesom v ruke.

„Jednu *Topfenstrudel*,“ povedal Mendel.

„A jeden *Rehrücken*, prosím,“ povedal Liebermann.

Mendel si pomiešal šľahačku s kávou, v ktorej mal priliaty rum a vzápätí začal rozprávať o rodinnom textilnom podniku. Nebolo to nezvyčajné. Dokonca sa to stalo akousi tradíciou. Zisky rástli a Mendel premýšľal, že podnik rozšíri: kúpi novú fabriku, či dokonca obchod. Teraz, keď odporní byrokrati zrušili zákaz priemyselníkom otvárať predajne, videl budúcnosť v maloobchode – a nové príležitosti. Jeho starý priateľ Blomberg si už otvoril úspešný obchodný dom a navrhol mu partnerstvo. Mendel sa celý čas tváril nadšene a všimol si synove reakcie.

Liebermann chápal, prečo ho otec o všetkom tak dôkladne informuje. Napriek tomu, že bol hrdý na synove akademické úspechy, stále dúfal, že jedného dňa Max podnik preberie.

Mendelov hlas stíchol, keď si všimol synovu ruku. Jeho prsty sledovali klaviristovu melódiu a po okraji stola prechádzali ako po klávesnici.

„Počúvaš ma?“ opýtal sa Mendel.

„Áno, samozrejme, že počúvam,“ odvetil Liebermann. Zvykol si na takéto kontrolné otázky a otec ho už nenachytal ako predtým. „Rozmýšľaš o obchodnom partnerstve s Herr Blombergom.“

Liebermann zaujal svoju charakteristickú pózu. Pravú ruku – ktorá vyzerala ako zbraň si opieral o líce a ukazovák jemne o pravý spánok. Bola to takzvaná počúvacia póza, ktorú obľubovali mnohí psychiatri.

„Tak, čo si myslíš? Je to dobrý nápad?“ opýtal sa Mendel.

„No, ak je ten obchodný dom ziskový, tak je to rozumné.“

„Ide o významnú investíciu.“

„To určite áno.“

Starý muž sa poškrabal po brade. „Nevyzeráš tou myšlienkou veľmi nadšený.“

„Otec, záleží na tom, čo si myslím?“

Mendel si povzdychol: „Nie. Asi nie.“ Jeho sklamanie bolo hmatateľné.

Liebermann odvrátil pohľad. Netešilo ho, že otca sklamal a cítil sa vinný. Motívy starého muža boli úplne chvályhodné a Liebermann si uvedomoval, že jeho pohodlný život podporovali – aspoň čiastočne – Mendelove schopnosti viesť rodinný podnik. A predsa si nedokázal predstaviť, ako riadi fabriku alebo obchod. Tá predstava bola smiešna.

Ako tieto myšlienky vírili Liebermannovou hlavou, všimol si, že prišiel pán v strednom veku. Keď vstúpil do kaviarne, zložil si klobúk a premeral si miestnosť. Vlasý mal učesané do strany a starostlivo ostrihané fúzy a bradu mal takmer úplne sivé. Vrchný ho srdečne privítal a pomohol mu z kabáta. Bol dokonalo oblečený do nohavíc s trakmi, saka so širokými klopami a módnou vestou. Musel zažartovať, pretože vrchný sa hneď rozosmial. Muž vyzeral, že sa neponáhla k stolu a stál pri dverách, pozorne počúval čašníka, ktorý, ako sa Liebermannovi zdalo, mu začal niečo rozprávať.

Mendel si všimol, že syn mu nevenuje pozornosť.

„Poznáš ho, však?“

Liebermann sa otočil: „Prepáč?“

„Doktor Freud,“ povedal Mendel bezvýrazným hlasom.

Liebermann bol prekvapený, že jeho otec muža spoznal.

„Áno, poznám ho. A je to *profesor* Freud.“

„Tak teda profesor Freud,“ povedal Mendel. „Ale tým profesorom nie je dlho, však?“

„Pár mesiacov,“ povedal Liebermann a zdvihol obočie. „Ako to vieš?“

„Chodí do lôže.“

„Akej lôže?“

Mendel sa zamračil: „B'nai B'rith.“

„Ach, áno, samozrejme.“

„Aj keď bohvie prečo. Nie som si istý, akým židom by mal byť. Vyzerá tak, že neverí ničomu. A čo už len tie jeho myšlienky...“ Mendel pokrútil hlavou. „Minulý rok nám dal prednášku. Bola škandalózna. Ako dobre ho poznáš?“

„Celkom dobre... Z času na čas sa stretneme a rozprávame sa o jeho práci.“

„Čože? Myslíš si, že za niečo stojí?“

„Kniha, ktorú napísal s Breuerom o hystérii je úžasná a *Výklad snov...* je majstrovské dielo. Samozrejme, nesúhlasím so všetkým, čo hovorí. Ale aj napriek tomu, považujem jeho návrhy na liečbu za veľmi užitočné.“

„Tak to musíš patriť k menšine.“

„Nepochybne. Ale som presvedčený, že systém profesora Freuda, systém, ktorý nazýva psychoanalýzou – si postupne osvojí čoraz viac lekárov.“

„Nie vo Viedni.“

„Neviem. Jeden či dvaja z mojich kolegov, ďalší mladí psychiatri, sa o myšlienky profesora Freuda veľmi zaujímajú.“

Mendelovo obočie sa zvrátilo: „Niektoré z tých vecí, čo nám vlani hovoril, boli obscénne. Ľutujem jeho pacientov.“

„Ako prvý pripúšťam,“ povedal Liebermann, „že najmä v poslednom čase sa začal priveľmi zaoberať erotickým životom svojich pacientov. Ale aj napriek tomu jeho chápanie ľudskej mysle prekračuje hranice našich živočíšnych inštinktov.“

Profesor stál pri dverách s vrchným. Náhle sa rozosmial a svojho spoločníka potľapkal po chrbte. Bolo zrejmé, že vrchný mu rozprával nejaký vtip.

„Dobrý Bože,“ pošepl Mendel, „dúfam, že sa pri nás nezastaví.“ Potom si s úľavou vydýchol, keď profesor zašiel

k stolu za rohom. Mendel chcel povedať ešte niečo iné, ale zarazil sa, keď prišiel Bruno s koláčmi.

„*Topfenstrudel* pre Herr Liebermanna a *Rehrücken* pre Herr doktora Liebermanna. Ešte kávu?“ Bruno pokývol k Mendelovej prázdnej šálke.

„Áno, prečo nie? Pre mňa *Mélange* a pre syna ďalšiu čier-  
nu.“

Mendel sa závistlivo pozrel na tanierik pred svojím synom, na veľký čokoládový koláč v tvare podkovy poliaty polevou, plnený marhuľovým džemom a posypaný mandľami. Jeho vlastný nebol taký ohromujúci, keďže to bolo cesto naplnené tvarohom.

Liebermann si všimol otcov skúmový pohľad: „Mal si si ho tiež objednať.“

Mendel pokrútil hlavou. „Pintsch mi povedal, že musím schudnúť.“

„No, neschudneš, ani keď budeš jesť *Topfenstrudel*.“

Mendel pokrčil plecom a do úst si vložil kus koláča, ale prestal žuť, keď budovou otriasol dutý hrom. „Bude to strašná búrka,“ povedal Mendel a pokývol smerom k oknu. Vídenské ulice sa ponorili do predčasného súmraku.

„Maxim,“ pokračoval Mendel. „Dnes som sa chcel s tebou stretnúť, pretože mám na srdci niečo veľmi konkrétne.“

Konečne, pomyslel si Liebermann. Konečne sa dozvie, aký bol pravý dôvod ich stretnutia. Liebermann sa na to psychicky pripravil, hoci netušil, čo má čakať.

„Možno si myslíš, že by som sa do toho nemal starať,“ dodal Mendel. „Ale...“ Náhle zmĺkol a vidličkou presúval po tanieriku kúsok koláča.

„Čo sa deje, otec?“

„Nedávno som sa rozprával s Herr Weissom a...“ Opäť vetu nedokončil. „Maxim.“ Teraz sa k téme vrátil s väčším odhodlaním. „Viem, že s Klárou vychádzaš veľmi dobre a, myslím si, že Herr Weiss sa celkom pochopiteľne zaujíma o tvoje zámery.“

„Moje zámery?“

„Áno,“ povedal Mendel a pozrel sa na svojho syna. „Tvoje zámery.“ Ďalej jedol svoj koláč.

„Chápem,“ povedal trochu zarazený Liebermann. Napriek tomu, že premýšľal nad mnohými témami, o ktorých by sa s ním otec chcel rozprávať, jeho vzťah s Klárou Weissovou medzi ne nepatril. A predsa sa mu to teraz zdalo zrejmé.

„Nuž,“ odvetil Liebermann. „Čo na to povedať? Mám Kláru veľmi rád.“

Mendel si servítkou utrel ústa a naklonil sa dopredu.

„A?“

„A...“ Liebermann sa pozrel do otcových prenikavých očí. „A... myslím, že mojím zámerom je, keď príde čas...“ Teraz bol jeho čas váhať.

„Áno?“

„Oženiť sa s ňou. Teda, ak bude chcieť.“

Mendel sa oprel o stoličku. Zjavne sa mu uľavilo a vážne črty mu zjemnil úsmev.

„Samozrejme, že sa za teba vydá. Prečo by sa nemala?“

„Niekedy sa mi zdá, že sme... no, len dobrí priatelia.“ Vo všetkých oblastiach života si bol Liebermann úplne istý svojou pozorovacou schopnosťou; avšak, keď šlo o Kláru, nikdy nevedel, či sú jej láskyplné gestá prejavmi lásky alebo len flirtu. Túžba zatemnila jeho klinický postreh. „Nie vždy je jasné, či...“

„Vôbec sa nemusíš strachovať,“ prerušil ho Mendel a rukou naznačil, že ho upokojuje. „Vôbec.“ Opäť sa naklonil dopredu a tentoraz synovo rameno stisol: „Nemáš sa vôbec, čoho báť. A teraz jedz svoj koláč!“

Ale Liebermann vôbec nemal chuť do jedla. Klára zjavne svojmu otcovi povedala, že by prijala ponuku na sobáš. On sa *nemal čoho báť*. Liebermann si spomenul na jej jemné črty: jej výrazné oči, malý nos a pery ako lupene ruží – jej priamy chrbát a ladný pás. Stane sa jeho ženou. Bude *jeho* Klárou.

„Tvojej matke to nepoviem,“ pokračoval Mendel. „To nechám na teba. Samozrejme, že bude nadšená. Nadšená. Ako vieš, Kláru má veľmi rada. Vlastne len pred pár dňami hovorila, aká je Klára pekná. A Weissovci sú veľmi dobrá rodina. Dobrí ľudia. Jakob sa so mnou pozná už veľmi veľa rokov. Chodili sme na rovnakú školu, vieš, v Leopoldstadte a jeho

otec pomáhal môjmu otcovi, teda tvojmu starému otcovi, pri podnikaní. Spolu mali stánok na trhu.“

Liebermann tento príbeh počúval častejšie, akoby chcel. Vedel však, že jeho otca nesmierne teší rozprávanie rodinnej histórie, a preto predstieral záujem, ako najlepšie vedel. Mendel pokračoval a rozprával o viacerých iných prepojeniach medzi Weissovskou a Liebermannovskou rodinou. *Rehrücken* pomohol Liebermannovi prežiť túto reprízu. Nakoniec, keď Mendel túto tému vyčerpal, pokývol na Bruna a objednal ďalšiu kávu a cigary.

„Vieš, Maxim,“ povedal Mendel, „manželstvo znamená veľkú zodpovednosť.“

„Samozrejme.“

„Musíš myslieť na budúcnosť.“

„Samozrejme.“

„Tak mi povedz, budeš naozaj schopný užiť mladú rodinu z toho tvojho platu?“

Liebermann sa na svojho otca usmial. Bolo neskutočné, ako si Mendel nenechal ujsť žiadnu príležitosť.

„Áno,“ odpovedal Liebermann trpezlivo. „Myslím, že čoskoro už budem.“

Mendel mykol plecóm: „Uvidíme...“

Starý muž sa tváril ešte pár sekúnd vážne a potom sa rozosmial. Opäť sa natiahol ponad stôl a svojho syna potľapkal po pleci: „Gratulujem, chlapče.“

To gesto bolo zvláštne láskavé a Liebermann si uvedomil, že napriek rozdielnym povahám, bol ich vzťah založený na blízkosti. Stiahlo mu hrdlo a zaštipali ho oči. Kávy prišli, keď sa dvaja muži dívali na seba, vo chvíli ojedinelého a živého vzájomného porozumenia.

„Ospravedlň ma,“ povedal Mendel, postavil sa a vybral sa k šatni. Ale starý muž bol príliš pomalý. Liebermann si stihol všimnúť slzu v jeho oku.

\*

Liebermann pozoroval, ako sa jeho otec stráca v hustom dave na Ringstrasse. Závan vetra mu pripomenul, že na rozdiel od Mendela nemá dáždík. Našťastie pred Imperiálom stál taxík. Ozvalo sa ďalšie dunenie hromu – hučanie nejakého nespokojného menšieho boha. Drožkárske kôň zaerdžal,

ohnal sa chvostom a nervózne zahrabol kopytom o dlažbu na chodníku.

„No tak,“ zakričal drožkár. Jeho hlas uprostred buchotajúcich kočov takmer nebolo počuť. Uvoľnená markíza z kaviarne oproti sa trepotala ako plachta po vetre.

Liebermann sa pozrel na popolavú oblohu, ktorá pripomínala mlynský kameň. Roztrhané mračná plávali ponad štít Imperiálu ako plášť zúrivého anjela. Vzduch zvláštne smrdel – bol to čudný kovový zápach.

Liebermann zdvihol ruku, aby si ho drožkár všimol, ale prerušil ho známy hlas: „Max!“

Keď sa otočil, zbadal nižšieho muža, ktorý k nemu kráčal. Mal rozopnutý kabát, ktorý sa mu ovíjal okolo tela, keď kráčal proti vetru a rukou si pridržal na hlave klobúk. Liebermann hneď spoznal svojho dobrého priateľa inšpektora Oskara Rheinhardta a široko sa usmial.

„Oskar!“

Muži si podali ruky.

„Max, viem, že je to strašne neslušné,“ povedal Rheinhardt lapajúc po dychu. „Ale veľmi by ti prekážalo, keby som ti ukradol taxík?“

Na inšpektorovej tvári bolo vidieť únavu. Pokožka pod očami mu klesla do bezfarebných váčkov. Ale napriek tomu mal dokonale ostrihané fúzy, ktoré nosil vytočené do strán.

„Nejaký prípad?“ opýtal sa Liebermann.

„Presne tak,“ povedal Rheinhardt a hlasno vydýchol. „V skutočnosti je to dosť naliehavé.“

„Tak nech sa páči.“

„Ďakujem ti, priateľ. Som ti zaviazaný.“

Rheinhardt otvoril dvere na drožke, a keď vystupoval, zakričal na drožkára: „Trhovisko v Leopoldstadte.“ Drožkár odpovedal tak, že si ukazovákom v rukavici prešiel po klobúku. Kým sa zavreli dvere, Rheinhardt sa znovu obrátil na Liebermanna: „A mimochodom, Hugovi Wolfovi to s pesničkami ide celkom dobre.“

„Tak sa uvidíme v sobotu.“

„V sobotu.“

S týmito slovami Rheinhardt dvere zavrel a drožka sa zarádila do rušnej premávky.

Biely blesk zmenil Ringstrasse na oslepujúcu žiaru a o pár minút neskôr dunenie otvorilo oblohu a na kamennú dlažbu dopadli prvé ťažké kvapky dažďa.

Liebermann sa poobzeral po nejakom inom taxíku, pričom vedel, že jeho pokus bude márný. Povzdychol si, v dobrom prekliak Rheinhardta a vybral sa na najbližšiu zastávku električky.

[2] Rheinhardt zatlačil plecom do zamknutých dvier. Ani sa nepohli.

Vietor otriasal okennými tabuľami a komíny vydávali dešivé zvuky. Okenica narážala do rámu ako netrpezlivý duch, dožadujúci sa vstupu a všade naokolo nekompromisne hučal dážď ako neúnavné delostrelectvo nepriateľa. Lial sa, predieral sa do zeme v prudkých privaloch. Bubnovanie na streche, špliechanie z chrličov a kľokotanie v potrubí. Zápľava nakoniec prišla.

Rheinhardt si povzdychol, obrátil sa a pozrel sa priamo na mladú ženu, ktorá sedela v špinavej chodbe. Bola štíhla, na jednoduchých šatách mala zásteru a bola veľmi nervózna. Pohrávala sa s prstami zloženými na kolenách — tik, ktorý mu pripomenul jeho dcéru Mitzi. Keď Rheinhardt prichádzal, mladá žena sa postavila.

„Prosím,“ povedal Rheinhardt, „zostaňte sedieť.“

Pokrútila hlavou. „Ďakujem veľmi pekne, pane, ale radšej budem stáť.“ Hlas sa jej trochu triasol.

„Rád by som sa vás na niečo povypytoval, ak môžem.“

Perami naznačila slová: „Áno, pane.“ Ale nevyšiel z nich žiadny zvuk.

Keď zistil, že dievča sa volá Rosa Sucherová, opýtal sa jej: „O kolkej ste dnes prišli?“

„Ako zvyčajne, pane. O deviatej.“

„A zvykne byť Fräulein Löwensteinová o takom čase už hore?“

„Zvyčajne, ale nie vždy. Ako vidíte, dvere do spálne sú otvorené.“ Rheinhardt slušne odpovedal tak, že sa pozrel na koniec chodby. Bolo odtiaľ vidieť roh čela posteľe. „Posteľ bola ustlaná takže...“ Zlomil sa jej hlas a v tvári očervenela zahanbením.

„Prirodzene ste sa domnievali, že vaša pani nestrávila noc doma.“

„Áno, pane.“

„Čo ste robili potom?“

„No, pane, to čo zvyčajne... ale zistila som, že sa nemôžem dostať do salóna. Dvere boli zamknuté a ja som nevedela, čo mám robiť. A tak som upratovala, myslela som si, že moja pani sa vráti... ale nevrátila sa. A dnes je štvrtok. Vo štvrtok ma moja pani vždy posiela do obchodu, aby som nakúpila pre jej hostí čokoládu, kvetiny...“

„Hostí?“

„Áno, pane. Slečna Löwensteinová je slávne médium.“ Mladá žena to povedala s istou hrdosťou. „Každý štvrtok o ôsmej sa tu konajú seansy.“

Rheinhardt považoval za povinnosť tváriť sa ohúrene.

„Slávna, hovoríte?“

„Áno. Veľmi slávna. Raz sa tu za ňou zastavil ruský princ, ktorý docestoval až z Petrohradu.“

Dážď zosilnel a voľná okenica búchala ešte hlasnejšie. Rosa Sucherová sa dívala na dvere do salóna.

„Pokračujte, prosím,“ povedal Rheinhardt.

„Čakala som až do popoludnia a moja pani stále nechodila. Začala som si robiť starosti... a nakoniec som zašla do Café Zilbergelt.“

„Na Haidgasse?“

„Áno. Poznám Herr Zilbergelta, minulé leto som uňho pracovala. Povedala som mu, že moja pani sa nevrátila a on sa ma opýtal, či sa to už niekedy predtým stalo. Povedala som mu, že nie a on mi poradil, aby som to ohlásila na políciu. A tak som bežala na policajnú stanicu na Grosse Sperrgasse.“

Mladá žena si z rukáva vytiahla vreckovku a vyfúkala si nos. Bolo zrejmé, že sa každú chvíľu rozplače.

„Ďakujem, Rosa,“ povedal Rheinhardt. „Veľmi ste nám pomohli.“

Dievča sa uklonilo a posadilo, pridržalo sa pritom malého stolíka z ružového dreva.

Rheinhardt prešiel cez chodbu a nahliadol do rôznych izieb. Nebol to veľmi veľký byt: spálňa, salón, kúpeľňa

a kuchyňa, v ktorej bola aj špajza. Slúžka ho pozorovala: veľkého muža v tmavomodrom plášti, ktorý bol zamyslený. Zastavil sa a vytočil si pravú špičku fúzov. Vrátil sa k zamknutým dverám, čupol si a pozrel sa cez kľúčovú dierku.

Nič nevidel. Bolo zamknuté zvnútra, čo naznačovalo, že v izbe stále niekto je. Ten človek sa však nepohol, ani neprehovoril od rána, keď prišla Rosa Sucherová.

Rheinhardt počul svojho asistenta Haussmanna a konstábla z policajnej stanice na Grosse Sperlgasse bežať po schodoch. O pár sekúnd sa objavili na konci chodby.

„No?“ opýtal sa Rheinhardt a pomaly sa vystieral. Bol územčistý a dlaňami sa musel podoprieť na stehnách, aby sa celkom postavil.

Dvaja muži k nemu kráčali, zanechávajúc za sebou mokré šlapaje.

„Všetky okenice sú zavreté,“ povedal Haussmann, „až na jednu. V daždi nevidno okno... ale myslím, že je zatvorené. Do salónu sa zvonku vôbec nedá dostať.“

„Ani s rebríkom?“

„No, možno s veľmi dlhým rebríkom.“

Dvaja mladí muži sa pred Rheinhardtom náhle zastavili. Napriek tomu, že boli celkom premočení, výrazy na ich tvárach naznačovali psiu radosť – vzrušenie retrívera, keď vie, že mu hodia paličku. Za nimi si zronená Rosa Sucherová hrýzla nechty.

„Konstábel,“ povedal Rheinhardt, „odprevadili by ste slečnu Sucherovú k dverám?“

„Vchodovým, pane?“

„Áno, do predsiene. Prídem o chvíľu.“

„Dobre, pane,“ povedal konstábel a svižne sa otočil na opätku.

Rheinhardt zastavil dôstojníka tak, že mu položil ruku na plece. „Jemne,“ pošepol mu Rheinhardt do ucha. „Tá mladá žena je veľmi rozrušená.“

Rheinhardt zložil ruku, aby konstábel mohol prejsť k Rose Sucherovej. Urobil to s prehnanou pomalosťou pohrebáka. Rheinhardt prevrátil oči a obrátil sa k Haussmannovi.

„Myslím, že by sme nemali strácať čas. Sú to síce staré silné dvere, ale malo by sa nám to podariť.“ Haussmann si zložil

čiapku a vyžmýkal ju. Dažďová voda kvapkala na podlahu a medzi jeho topánkami vytvorila malú mláčku. Potom si čiapku nasadil znovu na hlavu.

„Môžete prechladnúť,“ povedal Rheinhardt. Haussmann sa pozrel na svojho nadriadeného a nevedel, ako zareagovať. „Prečo si ju nedáte dole?“

Haussmann si poslušne zložil čiapku a napchal ju do vrec-ka na plášti. Prešli na druhú stranu chodby.

„Pripravený?“ opýtal sa Rheinhardt.

„Áno, pane.“

Rozbehli sa k dverám a narazili do nich plecami. Ozvalo sa duté prasknutie a ich prudké výdychy. Haussmann poodstúpil, tvár sa mu zvrátila bolesťou a pošúchal si rameno: „To bolí.“

„Prežijete to,“ povedal Rheinhardt. Na konci chodby konštábel otváral vchodové dvere Rose Sucherovej. Na chvíľu sa otočila, a potom rýchlo zmizla za policajtom.

„Tak, skúsime to znovu,“ povedal Rheinhardt.

Zaujali pôvodný postoj a celé to zopakovali. Teraz však pod nárazom ich ramien rám dverí povolil a ony sa s rachtotom otvorili. Muži len s ťažkosťou udržiavali rovnováhu, keď padali do miestnosti, ktorá bola za nimi.

Rheinhardtovým očiam chvíľu trvalo, kým si privykol na šero, lebo závesy boli zatiahnuté. Napriek tomu však nepríjemný zápach stačil na to, aby potvrdil jeho najhoršie obavy.

„Bože na nebi...“ Tón v Haussmannovom hlase naznačoval zmes úcty a hrôzy.

Miestnosť bola veľká s vysokým stropom s basreliéfom kvetín a cherubínov; ale Rheinhardtovu pozornosť upútal masívny okrúhly stôl, okolo ktorého stálo desať ťažkých stoličiek. Uprostred stola bol nevkusný strieborný svietnik. Sviečky zhoreli a z vyčakaných ramien viseli dlhé voskové cencúle.

Postupne z temnoty začali vystupovať ďalšie tvary, najmä čalúnená pohovka na druhej strane salóna. Nebola prázdna, ležala na ňom ženská postava.

„Haussmann,“ povedal Rheinhardt. „Závesy, prosím vás.“ Jeho asistent nezareagoval, len tam stál a díval sa.

Rheinhardt zvýšil hlas: „Haussmann?“